

Децата прибѣгнаха да го посрещнатъ. Но — вмѣсто да се хвърлятъ на Галювата шия и да му завикатъ — тѣ се стѣписаха онѣмѣли. Тѣ гледаха предъ себе си страшна картина: Галю, хубавиятъ имъ, добриятъ Галю едва вървѣше: дѣсниятъ му заденъ кракъ се влачеше по земята. Той бѣше счупенъ горе въ хълбока.

Галю не извърна глава. Съ последни сили той едва придвижваше едрото си тѣло, отпусналъ безпомощно глава. Очитѣ само — изпжкнали и мѣтни — изказваха голѣмата му болка.

— Презъ нощта конетѣ се сритали. И вашиятъ, като по-кротъкъ и незапознатъ още съ другитѣ, не свикналъ съ лудоритѣ имъ — види се — не се е бранилъ и нѣкой лудъ конъ го е ритналъ силно въ хълбока и му е счупилъ костъта. . . Намѣрихъ го сутринъта легналъ на тревата като умрѣлъ. — Така конярътъ обясняваше на бащата нещастieto, станало съ Галя. . .

Той лежеше въ яхъра върху мека прѣсна слама. Уморенъ отъ силнитѣ болки въ счупения кракъ, отначало не приемаше никаква храна. Дълго и ласкаво го приканваше майката да вземе отъ зобъта. Молиха го и момчетата, но не иска да яде. Лежеше и дълбоко дишаше. Другарчетата му не го оставяха: нѣксе отъ тѣхъ сѣ ще го навести.

Минаха нѣколко дена. Болкитѣ полека-лека потслабнаха и Галю почна да яде. Майката и децата единствени се грижеха за него. Нещастieto още повече усили взаимната имъ дружба.

Много конски доктори лѣкуваха Галя, но никой не можа да му помогне. Счупената костъ била горе